

prišla mimo tretjih vrat, ko je škrtnilo za njo. Imela je občutek, da stoji za njo divja zver in odpira usta. Že je stala pred številko sedem. Potrkala je.

Tilda je omotična vstopila v sobo. Postavila je kavo na omarico in spregovorila, da nekaj reče:

»Za Vas kavo, ne?«

Naglo se je oddaljila, ne da bi pogledala na posteljo in je odšla proti svoji sobi. V žepu ji je šumelo pismo. Sklenila je, da ne pojde več v kuhinjo, klicati se je ne bodo upali.

Vrata njene sobe so bila priprta. Kdo jih je odprl? Skozi špranjo je sijala luč. Šla je po prstih do vrat in pogledala v sobico. Pri mizici je sedel gospod s črno brado, bral je časopis.

Tilda se je tiho oddaljila. Koncem hodnika je znova postala. Kri ji je udarila v obraz, nekaj jo je stisnilo za senci. Kam naj se skrije, da prebere pismo? Kako je vse sovražila! Ali naj gre na cesto? Morala je znova po hodniku. Na obeh straneh stojijo pasti, se odpirajo, režijo, da jo ujamejo in zadrignejo.

Kakor da beži mimo divjih zveri, skozi neznano goščo, je brzela z naglimi koraki med vrati pol mižé in se ustavila pod lučjo na stopnicah. Tam se je naslonila s hrbtom na svojo senco, položila roko na prsi in lovila sapo.

Iz kuhinje je bilo slišati zamolkle glasove. Zdaj, zdaj je oče dvignil glas; nemške, neumljive besede so udarjale v vežo. Tilda je trudna sedla na stopnice in razgrnila bel, z višnjevo črto obrobljen papir. Pisava je bila ženska, nežna, prav tako nežna kot belina Dolfovega obraza. Poteze so dihale odkritost, rahlo bolečino.

Ni mogla brati sedé. Dvignila se je in se znova oprla na lastno senco. Pisal je:

»... Že zdavnaj sem bil pozabil nate. Saj si bila tako majhna in tako — ne zameri mi te besede — umazana, ko sem te jaz poznal. Poleg tega sem se spominjal nate z mislijo, kateri je bilo primešanega nekaj — grdega. Pustiva to! Obljubljam ti, da tega nikoli več ne bom omenil. Vendar se mi je zdelo, ko sem te ugledal, da to nisi več ti, čeprav si prav ti...«

»Prav kakor jaz,« je dejala Tilda pri sebi. »Je on in vendar ni več on...« Srce ji je

CONNARD, PHILIP: MISS MIMPRISS

objela topla blaženost, mir. Nehote je zdrknila ob zidu in znova sedla na stopnice.

»... Verjemi, da sem odnesel tvojo podobu s seboj. Spočetka sem mislil, da je nekaj sestrskega v mojem čuvstvu do tebe. Čez dva dni, ko sem ti pisal razglednico, sem bil prepričan, da zgolj v prijateljstvu, ki veže brate in sestre, tako ne bije srce. Danes, ko ti pišem to pismo, vem, da bi bil tako rad pri tebi... Vso noč bi izgubil, da bi te samo videl. Pa ni mogoče...«

Tildi so tekle solze. Uživala je besedo za besedo, kot da jo je že zdavnaj žejalo po njih in so ji že smrtne srage stale na čelu. Prišla je rešitev. Tako ji ni še nihče pisal, tako ji ni še nihče govoril. V občutku, da plava navzgor, nekam navzgor nad vse zemsko, se je vdajala omami in lepoti besed in sanj. Vse hudo je bilo s tem pismom poravnano. Romani ne lažejo, življenje je lepo, le da je tako redko lepo.

»... Če je meni nemogoče, da pridem k tebi, pridi ti k meni. Če že moraš služiti tam, pridi rajši služiti v mesto. Saj so tudi tu dobri gospodarji. Ali boš huda, če ti predlagam, če te prosim, če ti ukazujem: piši mi hitro, ali si pripravljena priti. Poiskal ti bom primerno